

Consciousness and the Direction of Structure

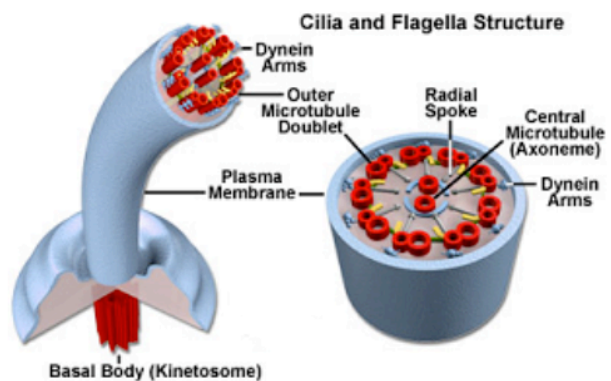
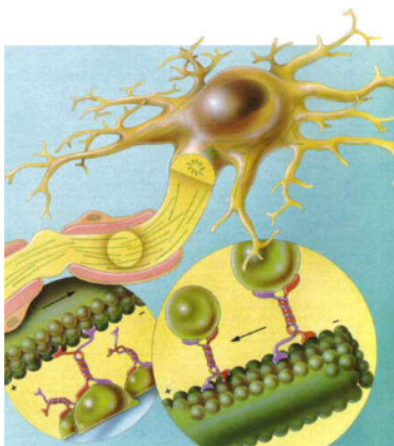
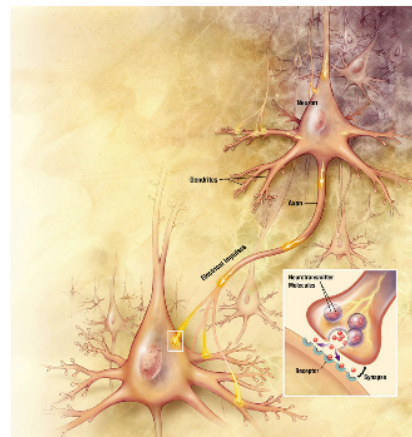
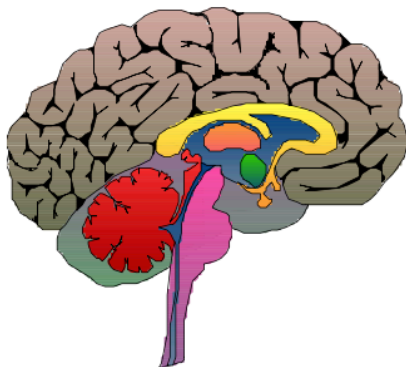
The molecular origins of our species wide insanity
The fundamental causality of our self inflicted suffering

By Tony Wright

At løse mysteriet om menneskets evolution ved hjælp af Darwins grundlæggende teori krævede ikke mere end en simpel nyfortolkning af eksisterende data og anvendelse af grundlæggende biologiske principper. Den samme fremgangsmåde løser samtidig flere andre store gåder inden for discipliner, der sjældent betragtes i samme sammenhæng. Ved at følge i William af Ockhams fodspor fører det at gå den vej, hvor der er mindst modstand, til en enkel, sammenhængende og elegant forklaring på vores unikke fysiologiske træk og kaster lys over vores sindstilstand.

Din evne til at læse og forstå denne artikel, din opfattelse, din sindstilstand og din følelse af dig selv er direkte relateret til de samordnede realtidsvariationer i strukturen og kaskade af kemiske og elektriske kædereaktioner i din hjerne. Det betyder ikke, at din bevidsthed er strukturen, men snarere at det ene letter det andet. Glem for nu det såkaldte svære problem, hvordan bevidsthed opstår eller opstår fra en stor klump fedtstof, eller fysikkens esoteriske områder, hvor materiens og energiens natur er ubestemmelig. Lad os begynde med en model baseret på strukturbegrebet, i dette tilfælde hjernens mikrostruktur og molekylære arrangement, da en forståelse på dette niveau kan kaste lys over nogle af de mere esoteriske mysterier.

En enkelt hjernecelle er mange gange mere kompleks end noget, de fleste af os nogensinde har forestillet os, og en sammenligning med det bedste af vores teknologi ville være latterlig. Subatomar, atomar og molekylær ingeniørkunst af usædvanlig elegance, et helt dynamisk økosystem i konstant, men præcist orkestreret bevægelse.

Disse diagrammer (lånt fra Wikipedia) giver et indtryk af omfanget, kompleksiteten og det tekniske vidunder, som vi er, når vi sammenligner os med de bedste af vores teknologiske innovationer. De yder dog ikke retfærdighed til den dynamiske virkelighed og de vidundere, som bio-molekylær ingeniørkunst udgør, hvilket vi kommer nærmere ind på senere.

Hvis man tager omkring 100 milliarder af disse yderst avancerede organiske maskiner og organiserer dem til en sammenhængende, indbyrdes forbundet og selvregulerende helhed, får man den menneskelige hjerne. Den styrer sine biologiske støttesystemer, behandler og omsætter sanseindtryk til noget forståeligt og synes at give anledning til eller i det mindste at fremme en følelse af "jeg". Sammenhængen mellem struktur og funktion er meget god, og den mindste ændring i dens struktur kan og vil som regel resultere i store ændringer i vores følelse af, hvem eller hvad vi er, og det gør den også. Fra medfødte defekter i udviklingsprocessen til mindre ulykker så små som et nålestik til brugen af passende betegnelser for bevidsthedsændrende molekyler er resultatet altid det samme: mikroforandring i strukturen, makroforandring i bevidstheden. Med henblik på at udvikle denne model vil vi derfor antage, at hjernen fungerer som en linse for vores selvforståelse eller bevidsthed. Arrangementet af den molekylære arkitektur er direkte forbundet med dens opløsning eller bevidsthedskvalitet på samme måde som udformningen og den strukturelle integritet af en teleskoplins og et spejl er forbundet med dens evne til at opløse lys og skarpheden af det billede, den producerer.

Hvis vi tager linseanalogien som udgangspunkt, ville det være nyttigt at se på dens design, og hvordan den har udviklet sig og er blevet udviklet. Det er ikke helt det nuværende paradigme for menneskets udvikling, men mere en moderne oversættelse af et tidligere paradigme, hvor den nedenfor skitserede teori, som lidt indirekte forudsiger, at de arkaiske traditioner, som den er baseret på, ville være mere nøjagtige end meget af det, der er på mode i øjeblikket. Så læn dig tilbage og nyd turen, og lad os se, om det hænger sammen med den verden, du lever i, eller om det giver nogen praktisk indsigt i, hvor vi skal hen ....

Udvidelse

I de sidste faser af sin udvikling var den menneskelige hjerne på en hurtig og accelererende ekspansionskurve. Dette usædvanligt sjældne fænomen var et biprodukt af et stadig mere symbiotisk og co-evolutionært forhold til blomstrende planter, som resulterede i en række usædvanlige egenskaber. Disse træk var en direkte konsekvens af et stærkt og gradvist ændret transkriptionsmiljø på alle vækst- og udviklingsstadier. I stedet for selektiv tilpasning ved hjælp af DNA-mutationer var den primære mekanisme en form for genteknologi, eller mere præcist epigenetisk teknik. Den stigende afhængighed af en biokemisk kompleks kost, der er meget rig på transkriptionsændrende, hormonforstyrrende og neuroaktive flavonoider, drev hjernens ekspansion frem. Efterhånden som hjernen voksede, og dens brændstofbehov steg uforholdsmæssigt meget, blev ekspansionscocktailen rigeligt tilsat simple sukkerarter. For at kunne opfylde sin appetit på brændstof var den tvunget til at indtage stadig større mængder af de kemikalier, der var ansvarlige for dens vækst i første omgang.

Ny struktur

Den tumorlignende spredning af den nye hjerne, neo-cortex, der i stigende grad blev frigjort fra de begrænsninger, der er forbundet med specialiseret differentiering og overlevelserelevante funktioner, tog et kvantespring i sin udvikling. Den havde erhvervet meget avancerede kognitive evner og begyndte at fungere som et udøvende lag med indbyggede automatiske forbedringsfunktioner for tidligere mere primitive neurale strukturer. Det havde også nået tilstrækkelig kompleksitet til at opleve selvgenkendelse, ikke det selv, som vi "tror", vi er i dag, men snarere et selv, som vi nu ville beskrive som noget helt andet. Desuden og i forbindelse med dens evne til selvgenkendelse kunne dens oplevelse af sig selv beskrives som henrykkelse, en evig følelse af dyb undren og intens sanselig glæde.

Kontraktion

For omkring to hundrede tusinde år siden gik den hurtige ekspansion af vores hjerne pludselig i stå og blev til sammentrækning. Den enorme reduktion og næsten tab af de våde tropiske skove under den tørreste periode i den sidste istid satte en stopper for den gryende kedel af kemikalier, der havde været ansvarlig for at redesigne, reorganisere og omorganisere vores hjernes evolutionære udvikling. Da de sidste medlemmer af vores slægt blev kastet ud af de skove, der havde beskyttet vores udvikling, blev det neurale system, som det havde fostret, udsat for fjendtlige økologiske og biokemiske miljøer, som det ikke havde været udsat for i millioner af år. De fysiologiske træk, der var opstået og var afhængige af et stærkt modificeret transkriptionsmiljø, begyndte uundgåeligt at gå tilbage.

Katastrofalt svigt

Siden da har vores hjerne været udsat for et progressivt og katastrofalt svigt i sin udvikling, et massivt tab af strukturel integritet på molekylært og cellulært plan og et næsten totalt tab af den mest komplekse biokemiske cocktail i evolutionens historie, som er afgørende for dens optimale funktion. Den arkaiske genetiske specialisering, der er asymmetrisk kodet mellem hjernerhalvdelen, resulterede i, at den ene side af hjernen var disponeret til at svigte hurtigere end den anden. Paradoksalt nok overtog den mest retarderede side kontrollen, efterhånden som udviklingshæmningen skred frem, idet dens større tab af funktion og den dermed forbundne psykologi af frygt gav drivkraften til at dominere. Da kønssteroider som f.eks. testosteron er afgørende for hjernens udvikling, og flavonoidernes evolutionære virkning har ændret deres aktivitet betydeligt, er symptomernes sværhedsgrad kønsrelateret, idet mænd udviser et mere ekstremt spektrum af symptomer end kvinder.

Gammel behandling

Vores forfædre, der var betydeligt mere funktionelle end os, var meget bevidste om deres situation. De udviklede en række geniale metoder og teknikker i et forsøg på at behandle de begyndende symptomer på deres neurodegenerative sygdom og bremse dens fremadskridende hastighed. Alene ved hjælp af deres hjernes indsigt opnåede de en høj bevidsthedsvidenskab, som nu stort set er glemt og afvist som vores "primitive" forfædres mytologiske vrøvl. De stod over for en tilstand, der var så snigende, at det er svært for os at forestille os den. Symptomerne omfatter manglende evne til at opfatte virkeligheden præcist og en gradvis blindhed over for selve sygdommens art og alvor. I sidste ende mislykkedes deres bedste forsøg, selv om levn fra deres behandlinger kan give et stærkt indblik i tilstandens særlige karakter, når den betragtes inden for en neurologisk ramme.

Lyset gik ud, der er ingen hjemme

Fra det mest avancerede bevidsthedssystem på denne side af Mælkevejen er den menneskelige hjerne blevet reduceret til en zombieagtig tilstand, ude af stand til at genkende sig selv, lammet af en dybfølt følelse af paranoia, plaget af en dybt rodfæstet psykose og drevet til at kontrollere alt, hvad der ligger ud over dens hurtigt faldende oplevelseskapacitet. I den seneste og alvorligste periode af degeneration, det, vi nu kalder den optegnede historie (en nødvendig reaktion på vores eidetiske hukommelses svigt), har den skabt en verden i sit eget demente billede. Den stratificering af samfundet efter neurodegenerative retningslinjer resulterede i fremkomsten af hierarkiske og patriarkalske strukturer, der belønner vrangforestillinger og dysfunktion med magt og kontrol. Dette har yderligere fremskyndet vores nedtur i en kultur domineret af frygt, hvor de mindst funktionelle medlemmer af samfundet uundgåeligt ender med at skabe en verden, der afspejler deres underliggende dysfunktion. Ironisk nok betegnes civilisationen, der er bygget på et fundament af dyb psykose, uden virkelighed, empati eller nogen form for følelse af at være til, som et levende helvede, hvor kun den vildledte følelse af at have kontrol for enhver pris giver midlertidigt pusterum fra det selvforskyldte mareridt. Übersetzt mit www.DeepL.com/Translator (kostenlose Version)